

וכמובן, לגבי הכיס: יש לבדוק את כל כיסי המכנסיים של מבוגרים. שני זיכויים שהלכו לאבדון בקרבי המכונה ובכרעיה, לימדו אותה פרק בהלכות-כביסה

לרוב, היא תלתה את הכביסה. גם כי חבל על הבגדים, ויש הטוענים שייבוש במייבש הורס את הטקסטיל, וגם בשביל התלונות לשיחת השכנות כנזכר לעיל.

א-אז בעלומיה, טרם הניסיון שצברה בעקירת הבית, הכניסה בטעות מגבת צהובה למכונת הרתחה לבנה. הקיטל של הבעל הצעיר הצהיב, אבל זה עדיין עדיף משלוש חולצות חדשות שכובסו בטעות דומה עם גרב שחור, הלא כן?

(נ.ב. לוי היה זה טור פרסומי, הייתי מספרת איך הקיטל חזר לבוהקו הלבנן. אבל זה לא פרסומי, אז לא אספר שזה קרה בעקבות הוויניש-קליה, שהוא עם פס-זהב המיועד לכביסה לבנה).

טוב, ההקדמה התארכה די והותר, ועכשיו אתחיל לספר - באמת:

העקרת דנן בנתה תוכנית עבודה. יעילה, יש לציין. מומלץ ללמוד: את כל הכביסה הלבנה מכבסים רק פעם בשבועיים, וממלאים ארונות לשבועיים הבאים. אהמ... בתקופת חגים. כי בתקופה רגילה של שבת-מקסימום-ראש-חודש, מכונה אחת לבנה מספיקה לחודש.

את הכביסה העדינה מפעילים רק בשעת

כל מה שהסיפור הזה לימד אותי הוא שימת לב בכיס. אומנם, סיפור זה אינו מדהים או מטריף את החושים. אבל מה, הוא על כיס - ועל לב - וקרה בכסלו - אז מה צריך יותר? אתחיל לספר:

מעשה בעקרת חרוצה, שהמוטו שלה היה הכביסה:

לפעמים מגוהצת, לפעמים על ספה. לפעמים בארון (לפעמים על רצפה...)

הייתה מלוכלכת, הייתה נקיה. העיקר שהייתה עבודה רבה תחת הכותרת "כביסה", והעקרת דנן אהבה את כל הנ"ל (קרי - את העבודה הרבה).

היא זיווגה זיווגים (של גרביים, ולא הר- ויחה דמי שדכנות). היא כיבסה ציציות ביד, באקונומיקה. היא גיהצה הריים במגהץ האדים הישן והטוב. מגהץ הקיטור החדש (והטוב גם הוא) סירבל אותה. הוא חוסך זמן? אהמ... כן, יש בזה משהו. אבל אם ערימת החולצות תתחסל חת-שתיים, על מה היא תתלונן בשיחת-שכנות על דא ועל הא, על בלגן ועל הילדים שלא מסדרים ועל הררי הגיהוצים שלא נגמרים...? אז היא נשארה עם מגהץ האדים. ועם התלונות.

היא הפעילה מכונות, ולפעמים מייבשים.

עצמאית? בעלת עסק?

גם את כבר מבולבלת לגמרי מכמויות המידע אודות השיווק בדיגיטל ורשימות תפוצה?

קבלו ממני מדריך מקצועי שיעשה לך סדר בראש,

יסביר לך מה זו בדיוק רשימת תפוצה,

ואיך בונים אותה, תכל'ס,

ב-5 שלבים מעשיים!

אני חייבת לקרוא את המדריך!

דיוקלית*
מחברת: ד"ר יעל כהן-לוי

כל מה שהסיפור הזה לימד אותי הוא שימת לב בכיס. אומנם, סיפור זה אינו מדהים ומטריף את החושים. אבל מה, הוא על כיס - ועל לב - וקרה בכסלו - אז מה צריך יותר?

את הכביסה העדינה מפעילים רק בשעת צהריים מוקדמת, עם שעון מעורר מכון לזמן המשוער בו המכונה תסיים לגרוף את המים. וזאת, כדי להוציא את הבגדים ולתלות אותם מיד. (הכלל הנ"ל נקבע בעקבות דברים שהיו מעולם, וד"ל).

למכונות הכוללות בדים שעלולים לקלוט ריח רע משהייה ארוכה עם חבריהם הרטובים, מכניסים קצת חומץ במקום מרכז. מניסיון, זה עוזר. לשמור על צבע הבגדים הכהים.

למניעת ריח, לא בטוח. תנסי.

(ואם יש לך עצה פרקטית ויעילה באמת, איך למנוע את הריח הזה, אשמח לדעת. ת'ז')

(תעזור לי גם רפואה מונעת: איך יודעים, כבר בחנות, האם החלוק השבתי המהמם או העליונית שאי-אפשר-להשאיר-אותה-בחנות, ייאלצו אותי לתלות אותם פרושים מיד בסיום המכונה, עקב הריח הרע שהם יספחו מהבגדים האחרים?)

וכמובן, לגבי הכיס: יש לבדוק את כל כיסי המכנסיים של המבוגרים. שני זיכויים שהלכו לאבדון בקרבי המכונה ובכרעיה, לימדו אותה פרק בהלכות-כביסה.

ביום בו בן החמש-ושלשת-רבעי בכה על השבוללים האבודים, ששמר בכיס מכנסיו וכעת הם מסתובבים בסחרחרת המייבש, למדתי שבכל הכיסים צריך לשים לב. אחרת יכנסו לשם, אולי, חלזונות.